

We besloten de hele inrichting zélf uit te voeren

door Dick Vunderink

Imkersvereniging Amstelland heeft al jaren een bijenpark. Veel leden komen uit Amstelveen en toen Amstelveen in de zestiger jaren werd omgebouwd van dorp tot stad, verviel het genoegen van een bijenstalletje in je eigen tuin. Dus kwam er een centrale tuin. Eerst op een boerenland, later op een kwekerij van de Plantsoendienst. Opnieuw tijdelijk zolang de Plantsoendienst de grond niet zelf nodig had. En daarom betaalden we een symbolische huur van slechts tien gulden!

Vervolgens groeide het milieubewustzijn en daarmee onze vereniging. Veel nieuwe leden die allemaal een plaats in de bijentuin wilden. Deze raakte al snel vol. Er moest een oplossing voor gevonden worden. Het is daarom dat we in onderhandeling gingen met de gemeente. Want we wilden een grotere tuin én de zekerheid van een vaste plaats zodat het zin heeft om te investeren in stallen en een werkruimte. Het lukte na veel gesprekken: de bestaande tuin mocht met een derde deel vergroot worden en werd officieel erkend. Maar het had wel de vervelende consequentie dat we vanaf dat moment een reële huur gingen betalen, net als de volkstuinders. Dat is op zich niet irreëel, maar als

de jaarlijkse huur omhoog gaat van f 10,- naar f 1.600,- moet je wel even slikken. Bovendien toonde een begroting aan dat we voor circa f 7.000,- zouden moeten investeren. En ons hele vermogen bestond op dat moment uit een bedrag van f 400,-!

Toch hebben we de stap gewaagd. Een stap die je net zo goed een flink avontuur kan noemen.

Een avontuur met twee forse moeilijkheden

Eerst moesten we het financiële probleem oplossen en met name het verwerven van de investeringssom van f 7.000,-. Ter illustratie het financiële overzicht van 1979 en van 1981.

De kosten van onze tuin werden dus in één klap vertienvoudigd en zo'n besluit neem je niet in één vergadering. Dat is wikken en wegen, spelen met alternatieven, soms wat overtuigen, er op wijzen dat we het 'cadeautje' van f 10,- niet als norm mogen aanvoeren en de vernieuwingskansen voor de vereniging aantonen. Na veel plussen en minnen schreven we voor de investeringssom een renteloze obligatielening uit met een looptijd van 10 jaar in (kleine) coupures van f 50,- zodat ook de leden met een slechte honinggoost er een kunnen kopen. En daarmee haalden we zesduizend gulden op, gemiddeld honderd gulden per lid. Het bleek uiteindelijk voldoende.

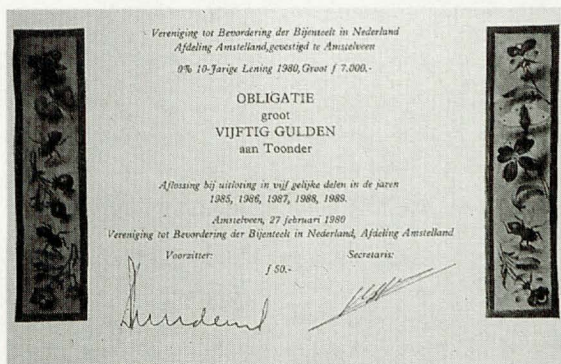
De aflossing vond bij uitloting plaats in vijf gelijke termijnen tussen het zesde en tiende jaar. De bekende Jaap Kaal, die toen nog niet in propolis deed, maar een drukkerij had, maakte 'plaatjes' van obligaties. Later brengt dit een onverwacht voordeel mee, namelijk dat men bij uitloting het geld schenkt om de obli-

Baten en lasten bijentuin 1979

	Ontvangsten	Uitgaven
Huur gebruikers	f 269,75	
Huur Gemeente		10,00
Watergebruik		145,00
Saldo		114,75
	-----	-----
	f 269,75	f 269,75

Begroting bijentuin 1981

	Ontvangsten	Uitgaven
Huur gebruikers	f 2.000,00	
Pacht Gemeente		f 1.600,00
Watergebruik		150,00
Bijdrage alle leden (7,- p.p.)	500,00	
Aflossing oblig.lening		600,00
Diversen		150,00
	-----	-----
	f 2.500,00	f 2.500,00

gatie te mogen houden. Uiteraard moest ook de contributie omhoog omdat wij vinden dat alle leden moeten bijdragen aan deze faciliteit van de vereniging. We zouden nu immers cursussen en excursies kunnen organiseren en dat is een verenigingsbelang. Deze financiering is geheel volgens plan verlopen, inmiddels zijn wij weer schuldenvrij, met een vermogen van f 5.000,- en een 'reserve bijenpark' van f 4.000,-. Zo organiseerden we het geld en konden we aan de slag.

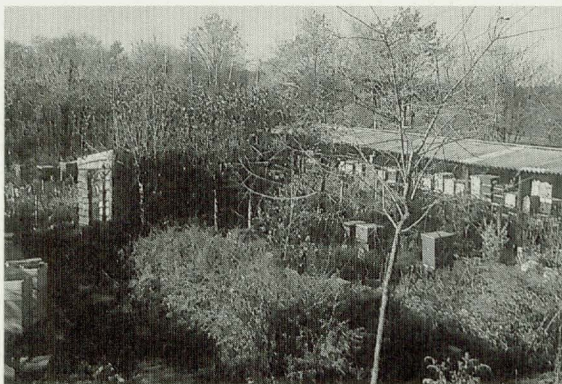
Toen stonden we voor een enorme 'Doe het Zelf-klus', want we hadden besloten de hele inrichting zelf uit te voeren. Daarvoor waren er twee gunstige factoren.

Ten eerste de aanwezigheid van een secretaris van het type dat voor één probleem vijf oplossingen weet en vanuit zijn functie goed de weg weet in de gemeentelijke wegen. Ten tweede het feit dat in Amstelveen een nieuw Gemeentehuis was gebouwd en een deel van de noodbehuizing in de vorm van barakken afgebroken werd. Eén van die barakken krijgen wij voor de centrale werkruimte. Maar er valt wel meer af, en zo hadden we de beschikking over veel baddingen voor de stellingen, eternieten golfplaten voor de stallen, tegels en meer van dien aard. Het ontwerp van de tuin voorziet in een L-vormige schutting van 50 meter, die tegelijk dient als achterwand van een evenlange bijenstal. Voor die schutting kochten wij onbekende delen en palen van de Heidemij, onze grootste uitgave.

Het is een klus geworden waaraan je niet begint als je tevoren weet wat het betekent. Maar het is ook een klus geworden waaraan we met heel veel genoeg terugdenken. Hoogtepunt in de vereniging door de grote inzet, twee seizoenen lang van veel mensen met ontzettend veel plezier, met trots en verbazing over wat je blijkt te kunnen, als je maar luistert naar de secretaris. Met onder het timmeren massa's imkergeleuter, gebruik van professionele waterpassen die omgekeerd werden toegepast, zodat tien palen de grond weer uit moesten, enzovoort, enfin, u kunt zich het sfeertje best voorstellen.

De klus bestond uit het egaliseren van de oorspronkelijke tuin, met het verbranden van enkele opstallen, het plaatsen van de schutting en de 50 meter lange bijenstal. Daarnaast kwamen nog twee lossen stallen op het terrein en uiteraard de barak, later de Grote Spaarkast gedoopt. Die barak moest op de dag waarop hij ontruimd werd, worden afgebroken en weggehaald om kraak te voorkomen.

Het afbreken begon om zes uur 's avonds en om elf

uur lag hij gestript op de tuin. En dan de fundering stellen en weer opbouwen. Geen sinecure voor kantoormannetjes, maar nogmaals de secretaris ... Dan paden maken met stammetjes uit het Amsterdamse Bos om ze te markeren, houtsnippers erop; stellingen maken in de stallen en de openluchtstanden en dan kan langzamerhand de opening worden voorbereid. Voor die opening in mei 1982 hebben we een speciaal nummer gemaakt van ons verenigingsorgaan Bijpraten, wederom gedrukt door Jaap Kaal en ook een onderdeel van onze trots.

En nu zijn we tien jaar verder. Ons Bijenpark heeft gefunctioneerd zoals we ons dat hadden voorgesteld. Als onderdak voor kleintuinige imkers, als cursuscentrum, als ontmoetingsplaats van imkers. Als informatiecentrum tijdens open dagen en als nieuwjaarssoos. En gelukkig zijn vrijwel steeds alle plaatsen bezet geweest. Wèl hebben we een tuincommissie nodig om het imkersvolk af en toe duidelijk aan het verstand te brengen dat er regelmatig gesnoeid en gewied moet worden, want dat lijkt men minder leuk te vinden dan zwermen vangen.

In de winter draaien we af en toe voor de nieuwe leden de diaserie over onze klus. En zij zijn verbaasd over wat we allemaal gedaan hebben en wij zijn verbaasd dat we toen tot zulke dingen in staat waren.

Want wij zijn ook tien jaar ouder!